

Litterär Tidning.

No 60.

Fördagen den 27 Juli.

1839.

Litteratur.

Hygia Medicinsk och Pharmaceutisk tidskrift i Bau
det 1 Hästet. April 1839. Art. 1. Drig. uppsats: All-
männa reflektioner om det förhållande, hvori pathologista ana-
tomien och medicinen så till hvarandra samt om det infly-
tande den förra utöfwar och utöfwar på den sednare; af M.
Hus.

(Forts. från föreg. N:o.)

Ett ursprungligt fel i Homöopathien var saledes den
bristande Diagnosiken — Men å andra sidan är dock den nya
Diagnosiken behäftad med ett fullstut lika så stort fel: bristande
Läkemethod. — Det är nämligen utan ledning af den spe-
cifika, med deß bestämmende homöopatiska grundprincip, yt-
terst sällan möjligt att påtäcka direct rapport emellan medica-
ment och pathologiskt tillstånd, detta sednare må för öfrigt
vara hurn gisvet som helst. Här är naturligtvis icke vidare
fråga om botande af tuberkellungot, derwid öppet är uttaladt
att jag icke vet att några slags konstgrepp hittils mätat mer,
än betinga eller twinga sig till ett slags stilskänd med den
iare fienden, detta må föröfvert wid Synochal feber hawa-
kett med refractare aconitdosor eller med blodutdömnning, eller
med andra medel, under andra indicationer, från ena eller
andra sidan — Att bringa tuberkeln till upphbrane är dera-
mot en af naturens egna underbara operationer, hvartill kon-
ken så soga eller intet positivt mätgar att bidraga, i det ut-
vecklingsfick den nu är. Enligt såkra iakttagelser —
Schönlein war den förste, som klart utredde dessa —
För denna naturläkning på så sätt, att efter hvar och en tu-
berkel återsär i mer eller mindre tydligt hylle en kalkyttring
såsom qvarstod bestående förnämligast af benjordssalt. Dessa
kalkyttringar upphostas af sonliga mer eller mindre delvis,
andra åter behålla dem i sig utan känning af sådant reactions-
symptom, som hostan, i thy fall, är. Så har mängen med tu-
berkler i lungorna utan medicinske åtgärd framlefvat det ena
riotalet af åter det andra eller under tiden ansetts botad
för lungototen och tuberkerna försvunna, tills döden, stundom

estet en helt annan sjukdom, löst gåtan och liköningen visat,
att öfven då tuberkernas symptom aldeles upphört och de
sjelfva egentligen ej vidare synas till, likväl ett residuum
qvarfinnes, hvilket väl ingen lärer förneka att det in, under
missgynsamma förhållanden, värder till seminium novum
morbi. Det vanligare förhållander fann jag hittils vid liköp-
ningarna, serdeles efter äldre personer, att nämligen flere for-
mer af tuberkler i olika utvecklingsstadier förefinnas, så väl
de nämnda kalkyttringarna, som ock östliga tuberkler o. s. w.

Hos barn som astdo, inom de 3 första lefnads-
åren fann jag hittils endast miliära tuberkler. I ett af
deßa fall dog barnet af hydrops ventricorum cerebri, utan
att vid liköningen tuberkler i hjernen af Professor Bergstrand
eller mig kunde påtäcka, men väl lagtigo wi dem desto tal-
rikare i lungorna. Barnet hade dock en tid förut dragits med
hosta. Dock åter till faken. Att man ej ensamt med diagnosen
eller ensamt med den specifika läkemedelslärnan eller genom bådas
förening, eller med hvilken hittils känd metod som helst kommer
serdeles längt med behandlingen af, genom auskultation utrönd
och sälunda med först sakerhet igenkänd, tuberkellungot, dertill
har jag framlagt naturtrognia iakttagelser, såsom skäl. Men huru
många läker väl t. e. den, af Hr Hus, i öfrigt, med alt skäl,
ansförde Bouillaud, med sina åderlättningar coup à coup wid
akut ledvärt, hvilken så ofta åtföljer Pericarditis och Endo-
carditis. Hurudana dro väl resultaten vid behandlingen af
Gastrointeritis och Typhus abdominalis? — sjukdomar hvilka
utan auskultation väl låta sig igenkännas. — Tager man no-
tis om de officiella rapporterna från "Spital der barmher-
zigen Schwestern zu Wien", soll man ni till en början se, att
förhållander, strängt och noga taget i dessa svåraste fall af s. s.
f. Nervfeber icke der utfaller skorre åt på de båda andra Sjuk-
hus (Gfr. Hygia VIII. 4. S. 305) — Visar detta intet för
visar det åtminstone intet mot. De sjukdomsformer, hvil-
ka man mest besridt möjligheten att med specifica similia åt-
komma, förete just samma förhållande att samedelst öfven de
bringas till läkning utan att som vanligt betydlig krafte-
lust eller sjuklighet för lifstiden åtföljer.

En hvar förför att här gäller frågan i inflammatio-
nerna, serdeles de i bröstet och synnerligast den i lungub-

stansen. — Vid lunginflammation (Pneumoni) infiltreras i lungans parenchym med ett klibbigt, i förstone rödare ämne som sedermera blir gråaktigt. Lunginflammation består således ej, såsom man menat, i en blott och bar öfverflöld med blod. Blott Lungans friska delar innehålla väl mera blod, än normalt enär dessa nu måste öfvertaga blodmassan i och för decarbonisationsprocessen. Wäl ges det också: a) activa blodcongestioner i lungorna t. e. hos unga blodfulla subjecter, efter stannad habituel blödning i de climakteriska åren hos könet — b) passiva emot slutet af månget sjukdomstillstånd, sluteligen och c) mekaniska hos illa bygda människor, eller vid hinder i blodomloppet, såsom i hjertats och kärlens mångahanda sjukdomar. Alla dessa flags Congestioner är och blixtlig heller aldrig lunginflammation. — Af denna åtskilljas 3 stader: 1) för börjande secretion, hvarvid ännu luft intränger i vesiculae pulmonales 2) Splenisationsstader som ock benämnes det för röd hepatisation 3) gråa Hepatisationsstader. Inom scrophel-subjecter resorberas Hepatisation icke altid, utan öfvergår i tuberculös infiltration. Det finnes 6 kända arter pneumoni: 1) den phlogistiska 2) den erysipelasica 3) vid delirium tremens 4) det s. k. reactionsstadiet efter Cholera 5) vid Typhus 6) vid Marasmus senilis. Då de fem sista af dessa arter uppträda utan subjectiva symptomer, kan man ock endast genom de physikaliska tecknen få reda om dersamma. Det enda symtom, utom Auscultation, är här det som Frank och Baumgärtner ange; uphostingen; men åfwén denna felas är de svåraste fallen. Utom viträde af auscultation miskännes all lunginflammation eller förblandas den med Plevritis, bronchitis, allt tuberculös, rapid rammosition af tuberkelinfestation, Petricarditis, Endocarditis, Pneumothoras, typhus abdominalis och Gastroenteritis. Då grå hepatisation börjar; visa sig nerwösa symptomer. Förr sade man då: "Lunginflammationen har öfvergått i Nervfeber", men redan Schönlein ifrade mot denna falska föreställning — Hepatisationens läkning sker medelst resorption; det hepatiserande stället af lungan blir i periferien luctare, fyller sig med arumligt, blekgått serum men är ännu utan luft — Så resorberas alt mer och mer, vesiculae äreæ bli sälunda fria, och luften intränger änto i dem — Kan det walsiga, allopathiska behandlingsstader, med sina Cardinala blodutlösningar underhålla denna läkningsprocess? — Skenbart och delvis, då mera på liggivande än radikalt är mitt öpna svar. — Den sjuke delen af lungan kan icke functionera. Dersöder måste de friska delarna deraf aldeles ensamt öfvertaga blodets hela decarbonisation. Deras uppfård då tyngdkänslan i brösten med undertryckt puls. Minskas blodmängden, så kommer ock mindre blod till lungorna att der mista sin kolhalt, en känsla af lättnad i brösten röjer sig och känslan af ångest ger sig för en kort tid. Samma symptomer och samma känsla af lättnad efter åderlättning spörsas ock vid pneumothorax och förevarande varförmning i brösthinnensäcken, efter plevritis, ehuru derwid lungan sifl kan vara hoppredd till litenhet af en knuten Hand. Att åderlättning enligt Geddings och Marshall-Hall väl werkar förändringar i blodet, förnekas af ingen, men dermed kan icke någon samtidig förändring i det hepatiserande stället, hvilket då skulle nöja sig med skrotoskopet. Efter åderlättning, huru stor känslan af lättnad derefter än war, behåller således det hepatiserande stället ändock samma primitiva omfång, som före samma operation. Deri öfverensstämma nu alla kända undersökningar medelst auscultation. Lättnad kan ock den sjuke

så, på ett honom mindre medtagande sätt, nämligen genom derivation till ett organ som med lungorna står i lika function, att nämligen befria blodet ifrån sin kolhalt. — Ett sådant organ är huden — Dr Hampe i Wien har således [l. c. p. 14] sport samma känsla af lättnad för den sjuke medelst fall twåtning, hwarefter enorm och ihållande swett på ögonblicket utbryter. För detta ändamål öfverförs Extremiteterna några gånger helt hastigt med en i kallt vatten doppad och sedan urklätt svamp. Till och med på bröst och underliv kan samma manoevre verkställas, blott altid iakttages, att hvarje så behandlad kroppsdel, ögonblicket derefter inhylas i våta dukar. Detta öfverfarande måste sedan hela sjukdomstiden så ofta repeperas, som de tryckande bröstsymptomena sådant påkalla. En ringa swett utan lättnad utgör deremot ingen contraindication. Brownianernas behandling af Plevritis med Campher grundar sig ock mestadels på hudverksamhetens stegring. Likväl kan åderlättning i ett annat hänseende ej umbåras, nämligen vid blodets almänt öfverste grade expansion, då intet medikament eller annat ämne uti det öfverflöda blodomloppet kan upptagas [See Rec. af Herrs Theorie der Arzneiwirk. Skandia IX. S. 107]. Det ena som det andra af dessa medel skaffa för öfrigt blott och bar palliativhjälp, hvilken soga har att göra med den egentliga läkningen af det hepatiserade stället i lungan. Huruledes för öfrigt vanlig behandling skall kunna bringas till öfverensstämmelse med sig selv och sina egna många principier t. e. vid Lunginflammation med Typhus, med marasmus senilis, med delir. tremens etc. må vara deß ensak.

Andra frågan är nu den: befördras då läkning hättre genom medel, walda med ledning af homöopathiska principen? Skälet att jag deryå svarar ja, är ej blott den föld, jag deraf sett, utan åfwén i induction och analogi har svarat sitt föd. Bryonia t. e. kommer enligt denna princip i fråga vid varförmning, i plevra efter plevritis och efter peritonitis, i andra stadium af meningitis, i ledernas akuta Rheumatism, vid typhos infiltration m. e. o. i alla de sjukdomar, der en resorption af exsudat åstadkommer läkning. Sammaledes synes ock phosphor serdeles bidraga till resorption vid varinfiltration, såsom vid phlebitis och suppurationer i allmänhet. Doctor Fleischman har ock derföre i sin Hospitalpraktik sednäste åren användt detta medel med sädan fördel såsom ett almänt specificum vid Lunginflammation. Hans uppgift derom synes väl wård en allmänna pröfning; och är det att om möjligt bidraga till åstadkommande af en sädan, jag hör, utur Tyska Hygea VIII IV S. 325 för den nya Diagnosisteknikens Swenske mån (hvilkas börjar föra sin talan i den Swenska Hygiea) framlägger Fleischmans egna ord i ämnet: — — A. Früher habe ich auch bei Lungentzündung die gewöhnlichen Mittel Aconit, Bryonia, Cannabis etc. angewendet, und bin gerade nicht schlecht dabei gefahren: aber jedes dieser Mittel passt sicherlich nur in gewissen da für geeigneten Fällen, oder gar nur Stadien dieser Krankheit. Ich hatte also nebst der grossen Schwierigkeit, das richtige Mittel in jedem besonderen Falle zu finden — was nicht so leicht ist — oft noch das Unangenehme, nach geschehener Heilung nicht recht zu wissen, welches Mittel eigentlich das helfende war. Nun bin ich darin viel sicherer, denn seit 1 1/2 Jahren wende ich nicht anderes, d. i. e. pneumonia mag wie immer gestaltet seyn, als den Phosphor an; diesen glaube ich als wahres Specificum (nue darf man nicht glauben, wenn ein solches vorhanden wäre,

darstelein Fall ungeheilt bleiben! Mercur lässt noch manche Syphilis, Chinin noch manches Wechselseiter und Sulphur noch manche Kraetze ungeheilt, und doch hat noch Niemand ihre Specificität bestritten. Ich habe die heftigsten Lungenerkrankungen — bei den verschiedensten Individuen in der verschiedensten Jahreszeiten — bei dessen alleinigen Gebrauch glücklich entschieden gesehen: Fälle wo fast zwei Drittel der Lungenflügel hepatizirt waren; — da alle Erscheinungen genau erhoben und in fast allen Fällen das Stethoskop, theils von mir, theils von andern in dessen Handhabung sehr geübten Aerzter angewendet und auch die pathologischen Sectionen sehr genau seitdem ich im Spitäle bin gemacht wurden, so konnte kaum Täuschung stattfinden — Den Phosphor wende ich nach Hahnemanns Bereitungsart in æther gelöst an (überhaupt sind alle meine präparate nach dessen Angabe nicht weil ich ein blinder Nachbeter von Ihm bin, sondern weil ich glaube, daß anders bereitete Mittel auch andere Symptome an Gesunden hervorbringen dürften — nur etwas qualitativ stärker — 10 Gran oder Tropfen auf 100 Milchzucker oder Alkohol — bereitet). Die Form — welche auch bei andern Mitteln in heftigen Krankheiten dieselbe bleibt — ist: Rec. Phosphor. 3—6 guttas IV—Viii ag. destillatae Unc. V—ij Dr Sir: täglich 3—6 mal einen Löffel voll zu nehmen. Nur in äußerst seltenen Fällen steige ich zu einer niederen Verdünnung herab oder lasse sie öfters verabreichen.

Tabellariskt öfversigten (Hyg. VIII. 4 S. 322) som är afgiften för 16 månader (från och med 1 November 1836 till 1 Mars 1836) må i detta hänseende transsumtvis bifogas.

Krankheitsform.

Durchgenommen	Gemelem.	Ungehört.	Berichtet.
Entzündung, Augen	7. 7.		
Bauchfell	18. 17.	1.	
Blasen	3. 3.		
Eierstockes	2. 2.		
Gedärme	2. 2.		
Gehirnhaut	2. 2.		
Gelenk	11. 10.	1.	
Hals	33. 32.	1.	
Leber	1. 1.		
Lungen	35. 31.	3. 1.	
Rippenfell	81. 77.	2. 2.	

Det är mer än väl kändt att den nya Therapeutiken ånu mindre finner behag för historiskt conservative Läkarens ögon än den nya Diagnostiken. En tid är dock ju inne då mängen, jag fråsager mig minst för fel och brister, åtager sig den ena, utan att befatta sig med den andra. Mätte de som kände fördömma den på physiologisk medicamentspröfning baserade nya läkemedelslärans med tillhörande specific method åtven i sin ordning gbra sig bättre reda för domslut! — om de dock ej skulle finna sig vid att genom rön efterforsta: quid veri, aut

quid falsi deri. Wiserligen torde det vara bekant, huru som wid Läkarnes och Naturforskarnes sista sammankomst i Grezburg, Prof. Dr. Bischoff, som skrifvit en läkemedelslåra, uppträdde emot Professor Dr. Werber, hvilken der repeterade den afledne Frih. Dr. v. Wedekinds i Heidelberg 1829 antagna förslag att undersöka läkemedelens egena werkingar, på sätt förfört gjort i och för sin kritik emot Hahnemann. Märkvärdigare war dock att Läkareförsamlingens tongifwande pluralitet instämde med Bischoff deri, att de gamla Läkemedelen till sina werkingar kolla vara så nogamt kända att någon vidare undersökning ei med dem behöfves, blott ny a medel borde man på sätt pröva; de gamla åter borde endast bättre ordnas etc. — I stället för alla Commentarier, frågas här blott: Hwad skulle man sagt, om öfriga Naturforskare fattat samma mötesbeslut om alla öfriga g a m l a, uttömliga föremål för menstlig forskning? — Men åtven den nya Diagnostiken har ifrån det conservativa Läkarepartiet, särdeles i Tysland och Frankrike, icke saknat anfältselser. Bittert beklagade sig salunda Harleß uti Läkarnes och Naturforskarnes sammankomst i Prag deröfwer att pathologiska Anatomiens och Stethoskopet åstadkom så mycket ondt och framstälde den i sitt slag så högst egena och intressanta frågan, att vid nästa årsmöte besvaras: huruledes denna olycksbåda Revolution skulle stillas och Medicinen återföras på sin gamla väg. — Men att de gamla goda tiderna längesen åro förfi utsäde Hufeland redan på sin tid. Den blinda iron har åtminstone i alla grenar af menstlig verande lemnat rum för twifvel, spörismål och nya undersökningar. — Så har det ock gått med den Hippokratiska oselbarheten, Pathologiska anatomien har dertill onekeligen mest bidragit. En suk fraktes t. e. svart och uplöst blod, sådant afgår ock genom folgången. Det är Melæna Hippocratis heter det efter gammalt, en både fällsam och svårborlig sukdrom, uppkommen "genom dilatation af Vasa brevia emellan mjetlen och magen." Saken är gifwen; ty det står så skrifvet i Hippocrates. — Man åderläter och ger Alun — det hjälper till intet. — Pat. dricker Iswatten och blodkräkningen stannar, den suke finner sig väl mom några f. l. små saker: gul ansigtfärg, elaka uppsödningar, magvärk, Obstruction, Apstiklöshet. Denna skall lifwas upp med litet saltmat. Förgåfves — döden far hwad honom tillhörer! Melæna är en fatal sukdrom och Vasa brevia bringas ej lätt till sammandragning. Liköpningen visar deremot, att Melænan i förevarande fall var en följd af Fungus Ventriculi et Hepatis. Mängen talar ånnu om att salvera tuberkler, längt sedan pathologiske anatomernas undersökningar ådagalagt, att sådant — Gud nás! — nog sker af sig sjelft. Så fortsätter dock mängen ånnu med att göra tarmkanalens krudteter luckra och sedan upp och ned dem uttömma, ehuru hela gastriska sfolan är grundad på en hypothes, såsom ifynderhet pathologiskt Anatomijs sfolan närmast lagt i klara dager.

Obrukbar är således i sin helhet den gamla Diagnositen, fast den delvis har några goda materialier. Hvar på sitt håll måste derafore se sig om efter säkrare ledning; och öfverläta sig till den pathologiskt-anatomiska diagnostiken. Fast de delarnas förändringar till struktur o: de flytande delarnas förändringar i blanningen (hwad Neil, anande sakernas blifvande fäck, sammattade med namn af Form und Mischung) åro den nya diagnostikens fundamente. Baserade derpå bildas alla sympto-

kommer ett sammanhängande organiskt helst, utgående som strålarna från en brännpunkt. Så blifwa då de subjectiva symptomerna ställda i bakgrunden och de objectiva komma, som sig bör, i framgrunden. Ett behövrigt afseende på förhållandena dem emellan är det återskäende problemet. Men hvad som gäller om sjukdomarna och deras verningar på organerna, och organiska systemerna, det gäller också om läkemedlen och deras verningar på samma lefuvande delar. Det är således vundgångeligen nödvändigt att beslita sig om att visa de pathologiska förändringar, dem läkemedel, gifter och alla andra ämnen, krafter, och inflytelser hvor i sitt slag och på sitt egena sätt åstadkomma på den physiologiska männischnaturen samit att jemiförä och sammanhålla dessa förändringar med dem af sjukdomarna. Endast så kan dock den organiska reactionslagen similis simili medetur stimulus, komma till allt fullständigare reda och användbarhet. Hvarav som i detta afseende redan är vidgjordt är blott en ringa början. Huru tillsörlitliga läkningarna med specifica similia emellertid är i de fall, der fullt likartade förändringar blifvit med beständhet ådagalagda, såsom verkan af sjukdom och medel, det hafva många med mig erfart, t. ex. vid Halsflus (angina tonsillaris) der Mercur och Bella Donna esomostast, nämligen i de vanliga fallen, är sådana specifica, så framt de annars ej gifwas i vanliga dertill alst för stora doser, dermed icke nekadt att åsven dessa undantagsvis någon gång kunnna hafva sin användning, liksom de ultra Hahnemannska sin i motsatta extrema fall af organisk rettlighet.

Påståendet, att "Homöopathiens rôle är utspelet," har under tiden af dess grundprincips organiska utveckling till specific Medicin, så ofta blifvit yttrad af sakförarne från andra sidan och Hr Hus serförlitligen särskilt så ofta omsagdt, under olika variationer af samma thema, att något afseende derå desto mindre är att säkta, som ställningarna och förhållandena af praktisk tillämpighet och teknik, liksom i vetenskapligare Literatur och Journalistik, de senare åren bést witna om wederspelet. Viherligen har en sträng stundom nog hårdhändig kritik efterföljt det "Lagunfug," som specifica läkemedelsläran, väl annu mer än den öfriga Medicinen, i alla tider, lätit komma sig till last och sederméra fått widkännas. Borgåwes sluter man dock ögonen till för denna läkemedelsläras bättre utveckling, väsentligen förberedd af Hahnemann och hans hittils från alla sidor mera klandrade, än egentligen öfverträffade, Medicamentprövningar, utveckla d genom sednare tillkommen sträng och wäntskaplig kritik, stundom urartande såsom all sådan, men detta vanskadt på god väg att vidare upparbeta sig medelst den nya physikaliska Diagnosiken och pathologiska Anatomien, i vidsträckte användning, brukbar ej mindre att utröna den vte naturens och salunda åsven de Medicinala agentiernos inverkan på djurkroppen, än af sjukdomarnas, helst dessa sednare förhållande till den förra esomostast blott är det af verkan till orsak — f. e. vid Dragsjuka, syllerigaleksy, bränwinstot, mercurialsjukdom o. s. w. (Forts. o. s. n. 9.)

Mimer för Junii innehåller: Verser till Fransen och Brinkman vid Magisterpromotionen af Promotor, Alterbom, en rättsmäig hyllningsgård åt en skald, som är kär för hvarje svenska hjerta, och en lärde, "Goethes och Schillers wän," som fristolsigt ståkt sädernes landets ung-

dom det dyrbareste han eger, sina litterära flatter. — Spåra af Runor och Runors bruk bland inhemska qvarlefvor af Skräck och Trolldom af Nääf, en Veteran bland Sveriges fornforstare, som samlat öfver 2000 sagner och formler i detta afseende. — Slutet på den intressanta och lärda Rec. af Palmblads Indien af Hospes dikanten Tullberg, den enda fullt sanskritkunniga i vårt land. Då nu akademien lärer så sanskrit-typer, sät denna nitiske man tillfälle att genom en sanskritgrammatika, lämpad efter nybörjares behof, tillfälle att öppna denna rika litteratur för Sveriges ungdom. För framgången af hans bemödanden wäre önskligt att Akademi-Bibliotheket försäge honom med böcker i sitt ämne, alltsör kostsamma för en privat man, särdeles en lönös Docent. För närvarande eger det, såsom förf. säger, "högst tortiga källor," (de så rum på 9 rader, och deribland äro flere incompleta och defecata). "Men vi äro öfvertrygade, att vår nitiske Bibliothekarie, så snart och så widt tillgängarne medgivwa, försör Bibliothecket med de bästa, classiska werk åsven i denna litteratur, hvilken förr eller sedanre måste göras sin rätt gällande åsven inom vårt fosterland, liksom den gjort det redan i alla Europas bildade länder." — Fortsättning om Utlandska Läro-werk af Prof. E. A. Schröder.

Annu ett ord till Borgå Tidning.

Allt missförstånd mellan Ned. af Cos och Borgå Tidning torde häftwas och fullt wäntskapligt förhållande uppkomma, genom följande upplysningar i anledning af No 50 af B. T. — Att Ned:s artikel om Runeberg icke uttrycker något misskännande af den högst förträffliga skaldens egentliga episka kallelse torde vara lika bekant af uppsatsen, som af en af samma hand författad Rec. öfver Hannu i Sw. Litt. För. Tidning. Om Ned. ej lika högt trott sig kunna uppskatta värdet af hans rent lyriska Falstaff, så borde denna olikhet i omdöme särdeles när det så humant ytrats, icke häftwa förledit Ned. af Borgå Tidning, såsom redigerad af en litterärt bildad man, (Lector Ohman), att dömma så omildt om förf. — Ned. har aldrig någon del haft i utgivandet af Svenska Förlags-Föreningens Klassiker, och anser eftertrycket bra bränumärkas med offentlig wanara. Ned. ville blott böromma hela denna upplaga af Svenska Klassikerna såsom nitid och smakfull. Ned. glömde att uttrycka sitt ogillande af eftertrycket. Ned. af B. T. uppgifwer "att ett eller annat mindre grannlagga yttrande om Prof. Palmblads, denne utmärkte litteraturs, förtjenster inslutit i EOS." Wi hafwa ej welat öfträffa dem. För de öfriga förklaringarne och deras wäntskapliga ton står Ned. i förihandelse hos B. T. och förförar för sin del sin varma önskan att Sveriges och Finlands litteratörer måtte, så länge Svenskt språk talas i det gamla fosterbrödralandet, rätta hvarandra handen, för att bibehålla en litterär gemenskap, fastän den politiska mähända för alltid är bruteu.

Rättelser:

I No 58, 5 sp. r. 16 nr. står: här landet, i st. f. här i landet; i noten följ. spalten: Hygeia i st. f. Hygea.

Gefle, hos A. P. Laudin.